

Libris

FANTASY
ARTIC

ÎNGERUL ÎNTUNECAT

Orașul Îngerilor 1

MIHAELA STRENC

Quantum
PUBLISHERS

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ÎNGERUL ÎNTUNECAT

Orașul Îngerilor 1

MIHAELA STRENC

QUANTUM
PUBLISHING

Cuprins

Partea I

CAPITOLUL 1	7
CAPITOLUL 2	17
CAPITOLUL 3	24
CAPITOLUL 4	30
CAPITOLUL 5	34
CAPITOLUL 6	41
CAPITOLUL 7	45
CAPITOLUL 8	48
CAPITOLUL 9	53
CAPITOLUL 10	58
CAPITOLUL 11	62
CAPITOLUL 12	66
CAPITOLUL 13	70
CAPITOLUL 14	73
CAPITOLUL 15	76
CAPITOLUL 16	82
CAPITOLUL 17	86
CAPITOLUL 18	92
CAPITOLUL 19	95
CAPITOLUL 20	103
CAPITOLUL 21	110
CAPITOLUL 22	116
CAPITOLUL 23	120
CAPITOLUL 24	124
CAPITOLUL 25	128

Partea II

CAPITOLUL 1	137
CAPITOLUL 2	140
CAPITOLUL 3	145
CAPITOLUL 4	149
CAPITOLUL 5	153
CAPITOLUL 6	160
CAPITOLUL 7	165
CAPITOLUL 8	169
CAPITOLUL 9	174
CAPITOLUL 10	177
CAPITOLUL 11	183
CAPITOLUL 12	187
CAPITOLUL 13	190
CAPITOLUL 14	196
CAPITOLUL 15	199
CAPITOLUL 16	203
CAPITOLUL 17	208
CAPITOLUL 18	212
CAPITOLUL 19	218
CAPITOLUL 20	221
EPILOG	228

CAPITOLUL I

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Era una din acele zile mohorâte de toamnă, când frunzele cad, amestecându-se cu stropii de ploaie cărați de vânt în toate direcțiile. De la fereastra blocului nu se vedea decât un zid transparent de apă ce te separa de restul orașului, închizându-te într-o lume paralelă unde nu exista decât o cameră cu pereți albi, o canapea veche acoperită cu o husă găurită, o masă demodată și o bibliotecă burdușită cu volume îngălbenite. Ana își trecu palma peste geamul aburit, cu gândurile tulburate de un regret cenușiu. În astfel de momente se simțea de parcă ar fi fost ultimul om de pe planetă, supraviețuitor rămas să viseze la trecut. Era ziua ei liberă; ar fi trebuit să iasă din casă, să se distreze, dar în loc de asta, stătea încremenită în acea încăpere prăfuită, cu mobilier dintr-un alt timp. Moștenise acel apartament de la mama ei, doborâtă cu ani în urmă de cancer și, cum nu se îndurase să se despartă de lucrurile ce-i aparținuseră, le păstrase ca suvenir. Tatăl ei murise când era mică, așa că nu-și aducea prea bine aminte de el; de măicuța ei însă fusese foarte legată sufletește. Când își închidea ochii, îi zărea părul blond și zâmbetul acela blând, inconfundabil, agățat permanent de buzele ei. Era o femeie simplă, nu se machiase niciodată și nici nu purtase podoabe, dar, pe de altă parte, frumusețea ei naturală nu avea nevoie de niciun accesoriu, izvorând liber din toată ființa ei. Dar murise, și acum ea, Ana, era păstrătoarea tradiției și a misiunii de a apăra zona de nord a orașului. Nu avea cine s-o ajute în

acea menire și de multe ori se trezise în situații extrem de periculoase. Ca atunci când dăduse peste un strigoi în preumblările ei nocturne; se folosise de toate simbolurile știute, dar, dintr-un motiv necunoscut, lumina ei nu reușise să-l îndepărteze. Creatura nu părea a se teme de nimic, iar în cele din urmă o îngenunchease. Fuseseră niște clipe de groază. Își văzuse moartea la doi pași, mai ales în momentul când strigoiul se apropiase de ea și o privise cu ochii lui găunoși.

— Porți în tine întunericul...

Asta-i tot ce-i spusese, dar cuvintele lui îi dăduseră fiori, rezonându-i în creier. Creatura îi citise emoțiile cele mai ascunse și o dezarmase cu acele simple vorbe. Se prăvălise la picioarele lui, dar strigoiul nu profitase de slăbiciunea ei, așa cum se așteptase s-o facă. Doar se îndepărtase, de parcă răul ar fi decis că n-avea rost să-și irosească puterile bătându-se cu un adversar ne semnificativ. Încă mai era săgetată de rușine când cugeta la acea întâmplare penibilă. Tot încerca să se justifice în fața propriului ego cu scuze de genul: fusese un strigoi puternic, ea nu era în cea mai bună formă, și creatura o luase prin surprindere. Dar n-avea dreptate, nu se mai putea minți. De când Sebastian plecase, își tot rumega în cutiuța ei regretele pe care nu le putea alunga. Trecuse un an de atunci, dar tot se mai gândea la el cu sentimentul că n-avea să-l uite niciodată. Din copilărie i se spusese că trebuia să se mărite cu cineva din familie, pentru ca și copiii ei să primească puterea de a izgoni spiritele rele de la granița dintre tărâmurii. Cei ca ea erau răspândiți în toate colțurile lumii și fiecare își cunoștea misiunea, veghind ca aceia ce nu s-au trezit să nu fie agresați de *ceilalți*. Între tărâmurii umblau ființe primejdioase: suflete rătăcite, strigoi, orbiuri. Acestea din urmă erau entități malefice create de oameni înzestrați cu o mare

forță mentală; orbiurile, fiind lipsite de conștiință de sine, erau ușor de nimicite, însă nu trebuia să le subestimezi. Dintre toți, totuși, strigoii erau cei mai primejdioși.

— *Nu uita, strigoii nu renunță niciodată..., o sfătuiuse mama ei. Să nu fii niciodată prea sigură pe tine, fiindcă ori-când ei se pot întoarce să te lovească din nou.*

I se întipărise acel sfat în minte; de fiecare dată când se lupta cu un strigoi își amintea de ea, constatând că mama ei avusese dreptate.

— *Făpturile demonice sunt împărțite în mai multe categorii: începătorii, cei ascunși, strigoii, stăpânitorii. Dar n-ai de ce să te temi. Câtă vreme în tine e lumină, nu vei păți nimic.*

Ascultând răpăitul mărunț al ploii, își îngropă fața în palme și se întrebă unde greșise. Trecutul îi era învelit într-un vis pe care acum îl rememora cu durere. Se îndrăgostise de Sebastian de cum îl văzuse, ghicind în el toate calitățile unui soț potrivit: i se asemena întru totul, părând a fi fost croit pentru ea, iar acea asemănare includea chiar și aspectul fizic. Mulți credeau că sunt frați când îi vedeau mergând alături: aceiași ochi albaștri, aceiași frunte înaltă, aceleași gesturi reținute; greu de înțeles pentru unii cum de cei doi n-aveau între ei niciun grad de rudenie. Ana considerase totul un miracol și se bucurase cu toată sinceritatea celor 15 ani că alesul sosise. Și cel mai de necrezut lucru: acesta făcea parte din familie, prin urmare se puteau căsători. Puțini veghetori ajungeau să se ia din dragoste pură, care să n-aibă la bază anumite calcule seci cu privire la trăsăturile de caracter ale viitorului partener și la calitățile lui de luptător. Cuplurile de veghetori își apărau teritoriile împreună, asta însemnând că tinerii de pe o treaptă inferioară rămâneau de multe ori singuri, din motivul că nu dorea nimeni să-i ia în căsătorie. În privința asta, gândea tânăra

pe atunci, era liniștită – Sebastian o iubea și urma să o ia de soție de cum aveau să devină majori. Trecuseră patru ani luminoși în care îndrăgostiții merseseră în excursii, se distraseră și făcuseră totul împreună, iar apoi, ca o urmare firească, tânărul o chemase pe Ana să se mute la el. Veghetorii aveau niște reguli stricte, iar concubinajul – chiar și între parteneri proveniți din familie – nu era privit cu ochi buni. Totuși, ea le încalcăse acceptând să i se dăruiască iubitului ei în totalitate, cu toate că cererea în căsătorie întârzia. Mama ei protestase înainte de a-i da voie să plece, atrăgându-i atenția că risca să-și atragă mânia conducătorilor prin fapta ei nechibzuită. Lucrul de care se temuseră cel mai mult nu se întâmplase. În schimb, se abătuse asupra ei o altă lovitură, dintr-o cu totul altă parte. După încă un an, Sebastian îi dăduse cu seninătate vestea că intenționa să iasă din familie.

— Îmi pare rău, îi mărturisise el, dar nu mă mai regălesc în toate astea: reguli peste reguli, trebuie să primesc aprobare pentru tot ce fac, nici măcar n-am dreptul să iubesc pe cine vreau.

— Ce tot spui? întrebă ea șocată de cele auzite.

— Eu... nu te iubesc, Ana. Am încercat, îți jur, dar nu te pot vedea ca pe o iubită. Pentru mine ești ca o soră mai mică la care țin enorm, însă doar atât.

Pe moment crezuse că era doar o glumă neinspirată, atât de mare îi fusese stupearea. La orice se așteptase, mai puțin ca iubitul ei să vină și să-i spună, după cinci ani de zile, că n-o iubea.

— Dar de ce ne-am mai mutat împreună? De ce toate astea?

— Pentru că am sperat că-mi voi schimba sentimentele față de tine! Dar... nu pot... Efectiv, nu pot s-o fac. Vreau un alt gen de viață. Îmi doresc să trăiesc ca un om normal,

fără lupte, fără coșmaruri... și-așa că m-am decis să plec, nu doar de lângă tine, ci și din țară. Am prins un contract, deci... Vom ține legătura, o să te sun cât pot de des și-n caz că ai vreo problemă, poți conta pe sprijinul meu.

Asta fusese tot. Ea paralizase în picioare, uluită, iar el se dusesse să-și facă bagajul. În următoarele zile nu mai scosese niciun cuvânt, făcând totul automat, fără a fi pe deplin conștientă unde se duce. Era ca și cum cineva i-ar fi șters gândurile împreună cu o parte din personalitate. Sebastian venise la ea să-și ia rămas bun, dar nu-l auzise decât pe jumătate, cum se scuza și o asigura că n-avea s-o uite. Băiatul ei de aur o părăsise fulgerător, dar nu-l ura pentru asta. Nu-l putea urî, fiindcă nu era nimeni obligat să stea în familie.

Revenind în prezent, Ana se așeză pe canapea cu ceașca de cafea în față. Nu, nu-i purta ranchiună pentru că încă-l mai iubea. Nu mai întâlnise pe nimeni ca el – se identificase cu el până când Sebastian devenise o parte din ea. Până să-l cunoască, nu crezuse în povestea sufletelor pereche, dar apoi, viziunea ei asupra iubirii se modificase, copleșind-o prin intensitate și prin bogăția de semnificații. După ce mama ei murise, conducătorul se străduise s-o convingă să-și ia un soț, insistând că singurătatea nu-i pria. Mai mult ca să-i facă pe plac, acceptase să se întâlnească cu câțiva tineri din familie, dar, dezamăgită, refuzase să-i mai vadă și a doua oară. Niciunul nu era ca Sebastian, și nu la firea lor se referea, ci la acel ceva emanat, ca o amprentă, de fostul ei logodnic. Poate că-și imagina asta, poate că Sebastian n-avea nimic extraordinar. Sau poate că avea acel ceva doar în ochii ei, nu și în ai altora. Nu-și dădea seama; oricum însă, acea iluzie îi săpase în suflet, prinzând-o bine în pânza ei. Nu mai vorbise cu el nici măcar pe internet, dar asta nu-i ostoise suferința. Se ținea strâns de acea iubire,

căci era tot ce avea. Îi provoca durere, însă, în același timp, era ca un drog de care avea nevoie ca să trăiască, chiar dacă nu o ducea nicăieri. Și de când se despărțise de el, de cel numit de inima ei, parcă înțelegea mai bine glasul umbrelor. Se plimba pe străzile întunecate, izolată de ceilalți veghetori, respingându-le prezența, hotărâtă să se descurce fără nimeni alături. Se tot întreba unde greșise și din ce cauză Sebastian nu o iubise decât ca pe o soră. Era destul de frumoasă, căci moștenise trăsăturile delicate ale mamei ei. Avusese grijă de el tot timpul, îl sfătuisese, îl așezase pe un taler deasupra lumii. Nimic însă nu se dovedise a fi suficient pentru el, iar asta o făcea să aibă senzația că e neputincioasă. Ar fi vrut să fie vorba de o altă femeie, pentru ca să aibă cu cine se confrunta, dar așa, nu se putea confrunta decât cu propria imagine din oglindă. Nu i-l luase o femeie, tânărul plecase fiindcă pur și simplu nu o iubea, iar asta îi scufundase mândria într-un ocean de îndoieli. Ce calități ar fi trebuit să posede ca să fie atrăgătoare? Era oare prea sentimentală, melodramatică? Gesturile ei păreau a fi teatrale?

Încruntată, puse ceșcuța pe farfurioara ei și se lăsă pe spătarul canapelei, cu un oftat. Era mai bine așa; măcar în prezent avea o certitudine – că era singură. Dacă ar fi fost în continuare cu Sebastian, ar fi viețuit într-o minciună. Ea doar ar fi avut impresia că el o iubește, când realitatea ar fi fost alta. Nu mai plângea, însă un nor îi acoperise mintea, ținând-o sechestrată într-o stare de tristețe continuă de care nu voia să se mai despartă. Nu lăsa pe nimeni să-i ia acel sentiment; mâhnirea îi aparținea, fiind pecetea ei dragă, pe care o purta cu sine oriunde mergea. Lumina îi scăzuse, fiindcă întunericul îi devenise culcuș. Făcuse o echipă bună cu iubitul ei, iar plecarea lui n-o lăsase numai fără pereche, ci și fără un camarad de luptă. Părinților ei li

se alocase zona de nord, dar, după moartea lor, responsabilitatea se îndreptase către ea. Neavând frați sau surori, nu se baza pe nimeni, decât pe propriile forțe ce începuseră a i se diminua. De mică i se spusese care-i era sarcina: faptul că era o Veghetoare și că trebuia să-i apere pe *cei ador-miți*, însă nimeni nu-i dezvăluise cine era dușmanul și cum de căpătase acel chip de temut. Strigoii nu erau decât niște creaturi răzbunătoare ce trebuiau izgonite, ca un fel de personaj secundar ce apare câteva minute în cadru și apoi se evaporă nu se știe unde. Nimeni nu le cunoștea identitatea și de ce făceau ceea ce făceau. Nimeni, în afară de ea. În peregrinările ei ascultase povești despre deznădejde, moarte, cădere – acelea erau stigmatele lor – și de aceea, nu-și mai disprețuia inamicul. Stigmatul ei era mâhnirea, o mâhnire adâncă, simțită și *cei de dincolo*. Nu avea cum s-o ignore, nu după ce trecuse ea însăși prin acea experiență de a pierde tot ce iubise. Dragostea era acolo, la distanță, ca un obiectiv imposibil de atins la care doar visa. Îi venea greu a crede că existaseră acele zile fericite, că mai existase pentru ea și altceva în afara unei cămăruțe strâmte, atât de străin îi părea trecutul. Căpătase o înțelepciune numai a ei, prețul plătit fiind suferința. Nu avea de gând să forțeze pe nimeni să o urmeze pe acea cale, și nici nu alerga după alte iubiri.

Luându-și ceașca, se duse la bucătărie să o spele și să-și pregătească un sandviș. De multe ori mânca pe apucate și din cauza asta slăbise de ajunsese aproape numai piele și os. Nu arăta prea bine astfel, dar lipsa poftei de mâncare o împiedica să se îngrașe. Uneori trebuia să facă eforturi mari să mai mănânce câteva îmbucături în plus, ca să nu scadă și mai mult în greutate.

Tocmai când se îndrepta spre frigider însă, soneria țârâi strident, oprind-o la mijlocul drumului. Surprinsă, se uită la ceas, întrebându-se cui îi ardea de vizite neanunțate

la ora șase seara. Soneria țiuu din nou, mai insistent, transmițându-i că nu era vorba de un cerșetor sau de neobosiții agenți de vânzări care umblau adesea din poartă în poartă cu tot felul de nimicuri. Trăgându-și un halat pe ea, se apropie de ușă și, fără să se mai uite prin vizetă, deschise.

— Ce căutați aici? făcu ea surprinsă, dând nas în nas cu prietenele ei.

Fără să-i răspundă, fetele se strecurară pe lângă ea, agitate și vesele. Silvia și Laura erau ca două surori, deși asemănarea nu trecea de felul lor de a fi. Laura era o blondă minionă și cam bondoacă, cu părul cârlionțat și ochi căprui, vioi, în timp ce Silvia era șatenă, cu statură de fotomodel. Se împrietenise cu ele la liceu și păstraseră legătura și după terminarea anilor de studiu, continuând să iasă împreună. Cele două nu făceau parte din familie, dar asta nu reprezenta un impediment. Veghetorii aveau voie să se împrietească cu oricine, cu condiția să păstreze secretul cu privire la subiectele pe care *cei adormiți* nu trebuiau să le afle. Cu toate că oricum, chiar și dacă cineva ar fi spus ceva interzis – cum se mai întâmplase de câteva ori — nu ar fi fost crezut de nimeni.

— Uh, ce palidă ești! comentă Silvia. Schimbă-te repede și vino cu noi!

— Unde să vin pe vremea asta?! se opuse Ana. Nu vedeți ce-i afară?

— Stai liniștită, nu o să te ținem în ploaie, pentru că mergem în club!

— Ce?! izbucni ea, găsind ideea ridicolă. Ce să caut eu acolo? N-am mai fost în club din liceu.

Dar fetele n-aveau de gând să se lase cu una cu două, împingând-o în dormitor și tăbărând pe dulap. Laura scoase o rochie neagră, decoltată, ce s-ar fi potrivit mai mult zilelor însoțite de vară, și nu sfârșitului de toamnă. Copleșită

de verva lor, Ana se lăsă îmbrăcată, machiată și pieptănată, dar, într-un sfârșit, reușind să se adune, se ridică cu o scânteiere de revoltă.

— Ce naiba faceți? Nu mă duc nicăieri!

— Ba da, poate cine știe... Îți găsești și tu vreun Făt-Frumos, zise Laura făcându-i cu ochiul.

— Stai aici și suspini după imbecilul ăla, în loc să-ți vezi de viața ta! Îi țin ușa și Silvia. Pun pariu că el se distrează de mama focului și nici nu-și mai aduce aminte de tine.

— Nu e un imbecil, spuse Ana, nemulțumită de modul în care Silvia îl categorisise pe Sebastian.

— Cum să nu, e Făt-Frumos din lacrimă!

Cu toate că modul lor de a-și exprima dezaprobarea o nemulțumea, pe undeva o alina faptul că cele două îi arătaseră cu brutalitate și celălalt chip al îngerului, cel pe care ea nu voia să-l vadă. Le era recunoscătoare că apăruseră ca s-o scoată din starea ei mohorâtă. Admirându-se în oglindă, constată că tușul negru îi scotea în evidență irisul albastru, dându-i o alură misterioasă, iar rujul de un roșu aprins îi mai estompa din paloarea feței. Nu obișnuia să se machieze atât de strident, dar cu acea ocazie, culorile vii erau mai potrivite decât un machiaj discret. Își trecu mâinile prin părul lung, șaten deschis, aranjându-și bretonul.

— Arăți grozav! îi spuse Silvia apărând în spatele ei.

Entuziasmul lor o prinse în mreje, dându-i imboldul de a le urma. Poate că nu-i strica o ieșire care s-o distra-gă de la amintirile ce-i tot dădeau târcoale. Chiar și după atâta timp, tot mai avea unele zile, cum era și aceasta, când se afunda în depresie. Trecutul nu mai putea fi schimbat, iar acea încăpățănare a ei de a retrăi o dragoste apusă o distrugea puțin câte puțin. Era momentul să facă primul pas către eliberarea din celula în care se autoclaustrase și să

cunoască oameni noi.